

Я стискаю термос долонями, хоча все тепло чаю вже давно випарувалося у морозяне повітря. Мої м'язи заціпеніли від холоду. Якщо просто цієї миті з'явиться зграя диких псів, навряд чи я встигну видертися на дерево до того, як вони нападуть. Варто підвестися, почати рухатися, вигнати з кінцівок оніміння. Натомість я сиджу, застигла мов камінь піді мною, поки ранкова зоря не займається над лісом. Із сонцем боротися мені над силу. Можу лише безпорадно спостерігати, як воно затягує мене в день, який жахав упродовж цих місяців.

До полудня вони будуть у моєму новому будинку в Селищі Переможців. Репортери, оператори, навіть Еффі Трінкет, моя колишня супровідниця, всі приїдуть із Капітолію в Округ 12. Цікаво, Еффі буде в тій безглуздій рожевій перуці, чи хизуватиметься іншим неприродним кольором спеціально для Турне Переможців? Інші також чекатимуть. Персонал, який дбатиме про кожнісіньку мою потребу під час тривалої подорожі потягом. Підготовча команда, яка робитиме з мене красуню для появи на публіці. Мій стиліст і друг Цина. Це він розробив дизайн неймовірного вбрання, завдяки якому публіка звернула на мене увагу.

Якби це залежало від мене, спробувала б назавжди забути Голодні Ігри. Ніколи б не говорила про них. Вдала б, що вони були не більш ніж страшним сном. Але через Турне Переможців це неможливо. Це стратегія Капітолію: в такий спосіб підтримувати відчуття жаху, щоб воно залишалося свіжим і не відпускало. Ми

не просто в округах, які змушені щороку пригадувати залізну руку Капітолію на своєму горлі, нас змушують її прославляти. А цього року я одна із зірок шоу. Мені доведеться подорожувати з округу до округу, стояти перед натовпами, які аплодують на позір, а потай ненавидять мене, дивитися в обличчя людей, чиїх дітей я вбила...

Сонце вперто підіймається, тож змушую себе підвестися. Кожен суглоб ніби опирається цьому, а ліва нога так затерпла, що не відчувала нічого, поки я крокувала кілька хвилин. Я провела в лісі три години, але жодної реальної спроби щось уполювати так і не зробила й здобичі не маю. Для матері й молодшої сестри Прим це більше не проблема. Вони можуть дозволити собі придбати м'ясо в різника з міста, хоча жодній з нас воно не смакує так, як свіжа дичина. Але мій найкращий друг, Гейл Гасорн, і його сім'я, поклалися на сьогоднішню мою здобич, тож я не могла їх підвести. Ще півтори години на перевірку наших пасток. Коли ми ще навчалися в школі, по обіді мали час, аби перевірити розставлені силця, щось уполювати, чогось назбирати, і все одно ще встигали після повернення торгувати в місті. Але тепер, коли Гейл почав працювати у вугільній шахті, (а мені взагалі нема чим займатися цілий день), я перебрала цей обов'язок на себе.

До цього часу Гейл уже заступив на зміну, спустився ліфтом у глибочінь, від якої шлунок скручує, і зараз довбає вугільний пласт. Я знаю як воно, там, унизу. Щороку в школі ми з класом ходили на екскурсію в шахти. Це була частина підготовки до майбутньої роботи. Малою я казала, що це просто неприємно. Клаустрофобія в тунелях, сморід, зусібіч тебе обступає задушлива темрява. Але по тому, як мій батько й ще кілька шахтарів загинули через вибух, мені заледве

вдавалося змусити себе зайти до того ліфта. Щорічна екскурсія перетворилася на болісне джерело тривоги. Я двічі сама себе так змучила очікуванням того жаху, що мати залишала мене вдома, бо вважала, що я десь підчепила грип.

Я думаю про Гейла, який по-справжньому жив тільки в лісі з його свіжим повітрям, сонячним світлом і чистою, стрімкою водою. Не могла уявити, як він це витримує. Ну... звісно, я знаю. Він витримує, бо це спосіб прогодувати його матір, двох молодших братів і сестру. І ось вона я, з лантухами грошей, яких більш ніж достатньо, щоб прогодувати обидві наші сім'ї, а він відмовляється й монету взяти. Йому важко навіть дозволити мені приносити м'ясо, хоча сам точно забезпечував би мою матір і Прим, якби мене вбили на Іграх. Я казала йому, що цим він робить мені послугу, адже в мене стріха їде, коли цілими днями просто сиджу без діла. Навіть якщо й так, я ніколи не приносила дичину, коли він був удома. А це легко, адже він працює по дванадцять годин на добу.

Зараз єдиний час, коли я справді можу побачитися з Гейлом, у неділю ми зустрічаємося в лісі та полюємо разом. Це, як і раніше, найкращий день тижня, але вже не такий, як колись. Тоді ми розповідали одне одному що завгодно. Ігри зіпсували навіть це. Я все сподівалася, що з плином часу відновиться та легкість між нами, але частина мене знає, що все марно. Вороття нема.

З пасток чимала здобич: вісім зайців, дві білки й бобер, який заплив у дротяне сильце, змайстроване Гейлом. На сильця він мастак встановлює їх на зігнутих молодих деревцях, і вони підіймають здобич туди, де хижаки не дістануться; встановлює поліна на витончені спускові механізми з гілочок; плете кошики, з яких не може вислизнути спіймана риба.

Я переходила від пастки до пастки, ретельно встановлювала наново кожне сильце, але розуміла, що мені не вдасться повторити їх точно виважену конструкцію. У Гейла непомильна інтуїція, що підказує, де саме здобич перетне стежку. Це більш ніж досвід. Це природний дар. Як і те, що я можу вистрілити в тварину майже в цілковитій темряві та все одно поцілю єдиною стрілою.

До того часу, як я повернулася до огорожі, що оточує Округ 12, сонце піднялося вже височенько. Як завжди, якусь мить я прислухалася, але характерного гудіння електричного струму, що біжить металевую сіткою, не почула. Струм взагалі рідко вмикали, хоча огорожа начебто цілодобово мала бути під напругою. Я проповзла крізь дірку вниз сітки та вийшла на Леваду, а звідти вже до мого дому кийком кинути. Мого колишнього дому. Нам дозволили й надалі ним володіти, адже це помешкання моїх матері й сестри. Якщо я тут і зараз впаду мертва, їм доведеться туди повернутися. Але наразі вони обидві залюбки облаштувалися в новому будинку в Селищі Переможців. А я єдина мешканка того похилого будиночку, в якому виросла. Це і є мій справжній дім.

Тепер я йшла туди, щоб переодягнутися. Змінити стару батькову шкіряну куртку на гарне вовняне пальто, яке постійно здається тіснуватим у плечах. Залишити свої м'які поношені чоботи для полювання, й взути дорогі фабричні черевики, які, на материну думку, більше пасують людині з моїм статусом. Я вже заховала лук зі стрілами в дуплистій колоді в лісі. Час невпинно спливав, але я дозволила собі кілька хвилин посидіти на кухні. Без вогню в пічці, без скатертини на столі вона здавалася занедбаною. Я сумувала за колишнім життям у цій хаті. Ми заледве зводили кінці з кінцями, але я знала, що це пасує мені, що тут моє

місце в туго переплетеній мережі нашого життя. Прикро, що не можна тепер до цього повернутися. Минуле здається таким стабільним порівняно з теперішнім, коли я багата й відома й мене так ненавидять можновладці в Капітолії.

Мою увагу привернув крик біля задніх дверей. Я відчинила їх і побачила Жовтця, старого обідраного котяру Прим. Йому новий дім не сподобався майже так само, як і мені, й він постійно вшивався звідти, поки сестра була в школі. Ми ніколи не були в захваті одне від одного, але зараз між нами утворився ось такий новий зв'язок. Я впустила кота, згодувала йому шмат бобрового жиру, навіть трішки почухала між вух.

— Знаєш, що ти огидний, правда ж? — запитала в нього.

Жовтець тицьнувся в мою долоню, аби ще трохи його погладила, але нам час іти.

— Ну ж бо, ходи сюди.

Я підхопила його однією рукою, взяла сумку з дичиною в іншу й потягла все це надвір. Кіт виплигнув з рук і зник під кущем.

Я попленталася вулицею, засипаною золою. Черевики тиснули в пальці. Зрізувала кути, пробиралася провулками й задніми дворами, тож за лічені хвилини дісталася будинку Гейла. Його мати, Гейзел, яка стояла згорблена біля кухонної раковини, побачила мене у вікно. Вона витерла руки об фартух і підійшла, щоб зустріти мене біля дверей.

Мені Гейзел завжди подобалася, я її поважала. Вибух, який убив мого батька, забрав у неї чоловіка, залишив удовою з трьома хлопчиками й ще ненародженим немовлям. Менш ніж за тиждень після пологів вона вже ходила вулицями в пошуках роботи. Шахти не розглядала, бо немовля потребувало догляду, але їй вдалося дістати роботу пралі в кількох міських

крамарів. У чотирнадцять років Гейл, найстарший із її синів, став головним годувальником сім'ї. Він уже підписувався за тесери, й це дало їм право отримувати мізерну пайку зерна та олії в обмін на те, що його ім'я кілька додаткових разів записували для жеребкування на трибута. Та вже тоді він був спритним ловцем. І все одно цього не вистачало для прогодування п'яти ротів, якби Гейзел не стирала пальці до крові на пральній дошці. Взимку її руки червоніли й тріскалися, кровоточили він найменшої зачіпки. І досі б так було, якби не бальзам, який приготувала моя мати. Але Гейзел і Гейл рішуче налаштувалися на те, щоб не дозволити дванадцятирічному Рорі, десятирічному Віку й маленькій Позі підписуватися за тесери.

Гейзел усміхнулася, коли побачила мене з дичиною. Взяла бобра за хвоста й зважила в руці.

— З нього вийде добре рагу.

На відміну від Гейла, з домовленістю щодо мого полювання, у його матері — жодних проблем.

— І хутро гарне, — додала я.

Із Гейзел завжди можна було спокійно оцінювати здобич. Вона налила мені кухлик трав'яного чаю, який я вдячно обхопила змерзлими пальцями.

— Знаєте, я подумала: коли повернуся з Турне, чи не взяти якось Рорі з собою після школи? Навчити його стріляти.

Гейзел кивнула.

— Це було б добре. Гейл збирався його навчити, але не має часу, крім неділі. А цей час, думаю, йому кортить приберегти для тебе.

Мені не вдалося не спалахнути. Звісно, це дурня. Мало хто знав мене ліпше, ніж Гейзел. Вона добре зрозуміла наш із Гейлом зв'язок. І, мабуть, чимало людей вважали, що зрештою ми поберемося, навіть якщо я сама про це ніколи не думала. Але це було до